

Sygn. akt V.2 Ka 140/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.)

Protokolant: Beata Pinior

w obecności Marka Ryś Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 r.

sprawy: **B. O. /O./**

s. F. i M.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 288 § 1 kk, art. 291 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 7 grudnia 2017r. sygn. akt III K 511/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 5 w ten sposób, że jako podstawę prawną orzeczenia o karze łącznej przyjmuje art. 91 § 2 kk;

II. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 1380 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Aleksandra Odoj-Jarek (spr.)

Sygn. akt V.2 Ka 140 /1 8

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem dnia 7 grudnia 2017 r. sygn. akt III K 511/17 uznał oskarżonego B. O. za winnego tego, że:

- w dniu 24 grudnia 2009 roku w godzinach porannych w B., chcąc aby K. R. i A. K. dokonali czynu zabronionego polegającego na podpaleniu samochodu osobowego marki S. (...) o nr rej. (...) wartości 20 000 złotych należącego do K. i I. J. nakłaniał ich do tego przekazując jednocześnie kwotę 1500 zł, tj. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

- w bliżej nieustalonej dacie od kwietnia do maja 2009 roku, nie wcześniej niż 6 kwietnia 2009 roku a nie później niż 18 maja 2009 roku w B. nabył pochodzące z kradzieży na szkodę Kancelarii (...) z siedzibą w Z. dwa siłowniki do bramy wjazdowej nieustalonej marki o wartości szacunkowej 1828 złotych oraz dwa motoreduktory marki W. wraz z centralą sterującą z obudową (...) pochodzące z kradzieży na szkodę M. N. o wartości szacunkowej 1027 złotych, za kwotę nie mniejszą, niż 600 złotych wiedząc, iż pochodzą one z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.;

- w bliżej nieustalonej dacie czerwca 2009 roku, nie wcześniej niż 21 czerwca 2009 roku w B. nabył pochodzący z kradzieży popełnionej na szkodę A. W. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 525 złotych, za kwotę nie mniejszą, niż 300 złotych wiedząc, iż pochodzi on z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.;

- w bliżej nieustalonej dacie sierpnia 2009 roku, nie wcześniej niż 24 sierpnia 2009 roku w B. nabył pochodzący z kradzieży na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej w Z. budynków ul. (...) w Z. napęd do bramy wjazdowej nieustalonej marki o wartości szacunkowej 508 złotych za kwotę nie mniejszą, niż 300 złotych wiedząc, iż pochodzi on z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.;

- w bliżej nieustalonej dacie września 2009 roku, nie wcześniej niż 28 września 2009 roku w B. nabył pochodzący z kradzieży na szkodę K. G. (1) napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 525 złotych za kwotę nie mniejszą, niż 300 złotych wiedząc, iż pochodzi on z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.;

- w bliżej nieustalonej dacie pomiędzy październikiem 2009 roku a grudniem 2009 roku, nie wcześniej niż 30 października 2009 roku a nie później niż 23 grudnia 2009 roku w B. nabył pochodzące z kradzieży na szkodę: B. S. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 675 złotych, R. D. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 525 złotych, S. S. napęd do bramy wjazdowej marki G. lub G. o wartości szacunkowej 508 złotych, E. R. napęd do bramy wjazdowej nieustalonej marki o wartości szacunkowej 508 złotych, Z. N. napęd do bramy wjazdowej nieustalonej marki o wartości szacunkowej 849 złotych, A. N. napęd do bramy dwuskrzydłowej marki H. model (...) z mikronadajnikiem dwukanałowym o wartości szacunkowej 2 525 złotych, M. B. napęd do bramy wjazdowej marki N. (...) o wartości szacunkowej 640 złotych, J. J. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 877 złotych, J. P. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 525 złotych, M. P. (1) napęd do bramy wjazdowej marki N. model (...) o wartości szacunkowej 944 złote, K. K. (2) napęd do bramy wjazdowej marki P. o wartości szacunkowej 1045 złotych, B. K. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 525 złotych, G. O., D. S., T. S., M. K. napęd do bramy wjazdowej marki N. o wartości szacunkowej 742 złote za kwotę nie mniejszą niż 3 900 złotych, wiedząc, iż pochodzą one z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. czynu z art. 291 § 1 k.k.,

przyjmując, że czynów tych dopuścił się działając ciągiem przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 90 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 złotych.

Jednocześnie na mocy art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. wobec przedawnienia orzekania SR w Rybniku umorzył postępowanie przeciwko B. O. o wykroczenia polegające na tym, że:

- w nieustalonym dniu października 2009 roku nie wcześniej niż 27 października 2009 roku w B. nabył pochodzący z kradzieży na szkodę A. P. (1) napęd do bramy wjazdowej marki W. o wartości szacunkowej 467 złotych, za kwotę nie mniejszą niż 300 złotych wiedząc, że pochodzi on z kradzieży dokonanej przez K. R., tj. o wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.;

- w dniu 24 grudnia 2009 roku w godzinach porannych w B. nabył od K. R. i A. K. pochodzący z kradzieży z włamaniem na szkodę PPHU (...) Spółki z o.o. w Z. monitor 15" marki N. (...) o wartości 342 złote, wiedząc, że pochodzi on z kradzieży z włamaniem, tj. o wykroczenie z art. 122 § 1 k.w.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. SR w Rybniku połączył orzeczone wobec oskarżonego B. O. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu jedną karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4§1 kk warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

W myśl art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw w wysokości 9.901 złotych.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części do kwoty 1.740 złotych na rzecz pokrzywdzonych K. J. i I. J. solidarnie z K. R. i A. K., którzy zostali zobowiązani do naprawienia szkody solidarnie na rzecz pokrzywdzonych K. J. i I. J. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 24 kwietnia 2012 roku w sprawie VII K 1345/11 w kwocie 20.000 złotych tytułem odszkodowania za zniszczony samochód marki S. (...) o nr rej. (...).

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych solidarnych K. J. i I. J. solidarnie kwotę 8.871,60 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w wysokości 2.787,10 zł oraz opłata w wysokości 1.380 zł.

Obrońca B. O. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, które skutkowały uchynieniem w części dotyczącej oskarżonego B. O. wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 30 września 2014 r. sygn. akt VII K 421/12 i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy w postępowaniu ponownym, oprócz wywołania opinii biegłego sądowego na okoliczność wartości ruchomości, które miały zostać przez oskarżonego nabyte, nie zgromadzono nowego materiału dowodowego, ponad ten znajdujący się dotychczas w aktach sprawy, który pozwoliłby na rozwianie wątpliwości Sądu Odwoławczego, a także stanowiłby realizację zapatrywań prawnych tegoż Sądu zawartych w uzasadnieniu jego wyroku;

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającej na:

- wybiórczej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie zeznań świadków poprzez danie wiary oraz uznanie za logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniające zeznania świadków I. J., K. J., M. O. (1) i F. O., pomimo faktu, iż świadkowie ci nie mieli bezpośredniej wiedzy o miejscu przebywania oskarżonego w dniu 24 grudnia 2009 r., a jedynie własne przypuszczenia i w rzeczywistości nie widzieli oskarżonego w tym dniu, a także w

toku postępowania istotnie zmieniali treść swoich zeznań, przy jednoczesnym odmówieniu wiary zeznaniom A. O., I. S., T. T. i M. O. (2), którzy dzień 24 grudnia 2009 r. spędzili razem z oskarżonym, a tym samym mieli bezpośrednią wiedzę, gdzie przebywał oskarżony w Wigilię tego roku, a na przedmiotową okoliczność zeznawali konsekwentnie i spójnie od czasu swojego pierwszego przesłuchania,

- pominięcie, pomimo uznania w całości zeznań świadka K. G. (2) za wiarygodne, iż świadek ten wskazał na zdziwienie oskarżonego przekazaną mu informacją o spaleniu samochodu pokrzywdzonych, podczas gdy okoliczność ta potwierdza, iż oskarżony nie mógł nakłaniać K. R. i A. K. do popełnienia tego czynu, albowiem o zdarzeniu tym dowiedział się od tegoż świadka dopiero po jego dokonaniu,

- odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego B. O., uznając je w zasadniczej części za niewiarygodne jako stanowiące wyłącznie przyjętą linię obrony, podczas gdy oskarżony konsekwentnie wskazywał, gdzie przebywał w dniu 24 grudnia 2009 r. oraz wyjaśnił, dlaczego nabywał jedynie silniki fabrycznie nowe i za jaką cenę, a te wyjaśnienia są spójne z całościowo ocenionym materiałem dowodowym, a w tym z zeznaniami świadków K. G. (2), A. O., I. S., T. T. i M. O. (2),

- niewyważenie w sposób dostateczny, pomimo dania im wiary w zasadniczej mierze, zeznań K. R. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Zabrze, przy odmówieniu wiary zeznaniom złożonym na rozprawie w postępowaniu ponownym oraz uznanie zeznań A. K. za logiczne i korespondujące z zeznaniami K. R., skoro świadkowie ci różnili się zasadniczo co do daty rzekomego zlecenia podpalenia samochodu, wskazywali na błędną osobę ofiary przestępstwa, a ich zeznania nie zostały zweryfikowane przez organy ścigania przez dokonanie przeszukania w miejscu zamieszkania oraz prowadzenia działalności przez oskarżonego, a także całkowite pominięcie okoliczności, iż świadkowie Ci konsekwentnie wskazywali na zabór pokrzywdzonym jedynie silników, a nie całych napędów stanowiących zestaw, a tym samym oskarżony mógł od nich nabyć jedynie te części;

3. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego M. O. (3) z dnia 31 grudnia 2016 r. wraz z opiniami uzupełniającymi z dnia 12 czerwca 2017 r. 13 czerwca 2017 r. oraz 7 października 2017 r. za rzetelne, zupełne, oparte o aktualne wskazania wiedzy oraz podzielenie w całości wniosków w nich zawartych i nie powzięcie wątpliwości co do prawidłowości ich sporządzenia, a w konsekwencji zweryfikowania ich opinią innego biegłego, pomimo faktu, iż do opinii tych złożono szereg zarzutów, biegły podjął się wydania opinii, wskazując, iż nie posiada zasadniczych informacji, zgłaszał brak umiejętności wyceny pojedynczych części zestawu, wskazywał na sprzeczne z doświadczeniem życiowym okoliczności co do przyjętego stopnia zużycia ruchomości, a przede wszystkim dokonał trzech opinii uzupełniających pozostawiających w dalszym ciągu zastrzeżenia co do ich rzetelności,

4. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie w postępowaniu ponownym pokrzywdzonych przestępstwem kradzieży napędów do bram z uzasadnieniem, iż wniosek ten zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania oraz z uwagi na upływ czasu od daty zdarzenia do dnia rozprawy, podczas gdy w świetle zarzutów stawianych powołanej przez Sąd opinii biegłego i uznania przez Sąd wiarygodności zeznań tych świadków co do przedmiotu kradzieży, a w tym zaboru całych zestawów, konieczne było ustalenie dokładnie, jaka część napędów do bram została pokrzywdzonym wymontowana, jaki był stan tych ruchomości z uwzględnieniem stopnia zużycia oraz ustalenia dat nabycia tych ruchomości, szczególnie w świetle zeznań K. R. i A. K., wskazujących na przedmiot zaboru oraz nieprzedstawienia przez pokrzywdzonych dowodów własności tych ruchomości;

5. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z umowy sprzedaży samochodu należącego do pokrzywdzonych I. i K. J. z uwagi na fakt, iż okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie w kontekście zarzutów stawianych oskarżonemu, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazywał na silny konflikt oskarżonego z pokrzywdzonymi o charakterze obustronnym, okoliczności podpalenia samochodu

budzą uzasadnione wątpliwości, natomiast powołany dowód mógł przyczynić się do wyjaśnienia motywów spalania samochodu pokrzywdzonych,

6. wynikający z wyżej zarzucanych uchybień błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a w tym w dniu 24 grudnia 2009 r. przebywał w B., gdy tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności jego niezuzupełnienie przez Sąd orzekający po ponownym rozpoznaniu sprawy, nie potwierdził przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku czynności sprawczych i nie pozwolił na przypisanie oskarżonemu winy w tym zakresie, a całościowa i rzetelna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana w sposób prawidłowy winna prowadzić do uniewinnienia oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem argumenty w niej podniesione w żaden sposób nie podważają trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego i nie dają one podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie lub też jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd Rejonowy w Rybniku prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie naruszając przy tym żadnych norm regulujących przebieg postępowania karnego. Konieczna jednak była zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 5 w ten sposób, że jako podstawę prawną orzeczenia o karze łącznej przyjęto art. 91 §2 kk.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które mogły prowadzić do wyjaśnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów. Zgromadzony i ujawniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest obszerny i kompletny, a ustalenia faktyczne poczynione są w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 kpk), który został oceniony z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4, 5 i 7 kpk. Swoje stanowisko w sposób wyczerpujący Sąd Rejonowy uzasadnił w pisemnych motywach wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 kpk. Nietrafny jest zatem zarzut naruszenia przepisów postępowania, co w rezultacie miało doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie wpływając tym samym na treść wyroku.

Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecznictwem, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego w konkretnej sprawie odmiennej oceny materiału dowodowego nie może prowadzić do wniosku, że sąd ten dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może bowiem sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz winien się odwoływać do konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, których miałyby dopuścić się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Tymczasem w istocie zarzuty apelacji sprowadzają się do kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy niekorzystnej dla oskarżonego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Stanowisko takie nie jest słuszne, bowiem Sąd I instancji wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Nie miała miejsca również sytuacja, by Sąd Rejonowy pominął zeznania któregokolwiek ze świadków.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji starannie i dokładnie omówił oraz przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków i inne dowody. Nie można zatem czynić zarzutu, że Sąd meriti dokonał wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego czy też pominął część zeznań któregokolwiek ze świadków. Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia na całokształcie materiału dowodowego, wskazując w uzasadnieniu w sposób szczegółowy, którym dowodom dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił.

Wskazać należy, że prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego B. O.. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego B. O. w zasadniczej części za niewiarygodne, jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony mającą na

celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za zarzucone mu czyny. Oskarżony zaprzeczył, by nabywał silniki do bram pochodzące z kradzieży dokonanych przez K. R. i twierdził, iż nie zna ani K. R. ani też A. K.. Jednakże tym twierdzeniom oskarżonego przeczą zeznania K. R. i A. K. z postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego przed Sądem Rejonowym w Zabrze. K. R. rozpoznał oskarżonego B. O. jako osobę określaną przez niego „(...)”, któremu sprzedał skradzione uprzednio przez siebie silniki do bram, i który zlecił im spalenie samochodu. Wprawdzie w trakcie składania zeznań przed Sądem Rejonowym w Rybniku na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2016r. K. R. wycofał się z uprzednio złożonych zeznań i wyjaśnień, nie podtrzymując ich i twierdząc, że nie zna oskarżonego, jednakże słusznie Sąd Rejonowy uznał te zeznania świadka za niewiarygodne jako sprzeczne z wcześniej złożonymi przez niego wyjaśnieniami w charakterze podejrzanego i zeznaniami jako świadka. Słusznie zwraca uwagę Sąd Rejonowy, iż K. R. nie potrafił w sposób logiczny i przekonujący uzasadnić tak diametralnej zmiany swoich zeznań. Zasadnie Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka jedynie w niewielkim zakresie, tj. w części, w której na rozprawie w dniu 3 października 2013r. wskazał, iż zlecenie podpalenia samochodu otrzymali „na kilka tygodni lub miesięcy przed jego otrzymaniem”, z uwagi na fakt, iż jest ona nielogiczna, a także sprzeczna z jego wcześniejszymi wyjaśnieniami i zeznaniami.

Również A. K. potwierdził okoliczności sprzedaży przez K. R. skradzionych silników B. O.. Z jego zeznań wynika, iż często zawoził K. R. do B. O., któremu K. R. sprzedawał skradzione przez siebie silniki do bram. Wskazał, iż był razem z K. R. u oskarżonego i widział leżące na podłodze kilkadziesiąt lub kilkanaście sztuk silników. Widział również K. R. wychodzącego od B. O. z dużą ilością gotówki ok. 2.000 – 3.000 złotych.

Niesłuszny jest także zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy wybiórczej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków przez danie wiary zeznaniom świadków I. J., K. J., M. O. (1) i F. O., przy jednoczesnym odmówieniu wiary zeznaniom świadków A. O. (żony oskarżonego), I. S., T. T. i M. O. (2). Wręcz przeciwnie – ocena zeznań tych świadków jawi się jako swobodna i zgodna z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko organu orzekającego I instancji, iż na aprobatę zasługują zeznania świadków I. J., K. J., M. O. (1) i F. O., albowiem są one logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Jednocześnie Sąd Rejonowy zasadnie nie dał wiary zeznaniom świadków A. O. (żony oskarżonego), I. S., T. T. i M. O. (2) w części, w której świadkowie ci wskazywali na datę przyjazdu oskarżonego do O. i osób, które mu towarzyszyły, z uwagi na fakt, iż są one sprzeczne z relacją I. J., M. O. (1) i A. K.. Oskarżony B. O. nie mógł pojechać do O. na dzień lub dwa przed Wigilią 2009 roku, skoro w dniu 24 grudnia 2009 roku w godzinach rannych przekazał A. K. i K. R. pieniądze w kwocie 1.500 zł za spalenie samochodu S. (...), zakupił skradziony monitor i omawiał z nimi szczegóły podpalenia auta. Nadto świadkowie M. O. (1) i I. J. widziały go wyjeżdżającego autem 24 grudnia 2009r. w godzinach południowych lub popołudniowych. Natomiast M. O. (2) nie mógł być obecny na świętach w O., skoro I. J. widziała go między świętami, a M. O. (1) widziała go wieczorem 26 grudnia 2009r. ok. godziny 20:00 chodzącego po posesji. Świadkowie ci widzieli również światło w domu oskarżonego. Nadto M. O. (1) zeznała, iż sąsiadka I. G. powiedziała jej, że B. O. pojechał na 4 dni na wigilię do rodziców żony i że prawdopodobnie pojechał w wigilię. Dlatego też zasadnie uznaje Sąd Rejonowy, iż zeznania świadków A. O. (żony oskarżonego), I. S., T. T. i M. O. (2) w tym zakresie stanowią wyłącznie uzgodnioną z oskarżonym linię obrony. Tym bardziej, iż jak wynika z zeznań A. K., już w trakcie omawiania szczegółów realizacji spalenia samochodu oskarżony B. O. zabezpieczał się przed ewentualnymi oskarżeniami o to podpalenie, planując wyjazd na święta do rodziny, by nie być obecnym w czasie tego podpalenia w miejscu swojego zamieszkania i tym samym odsunąć od siebie podejrzenia.

Zasadnie również Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. G. (2). Świadek ten wskazał, iż dzwonił do oskarżonego następnego dnia po podpaleniu samochodu i dowiedział się wówczas od niego, iż nic o zajściu nie wie, gdyż przebywa u rodziny żony. Zeznania te przeczą zeznaniom żony oskarżonego A. O., w których podała, że przed wyjazdem na święta Bożego Narodzenia informowała o tym K. G. (2), gdyż dostawał on od nich jedzenie, by nakarmić psa podczas ich nieobecności.

Słusznie przyjął Sąd I instancji, iż pozyskanie umowy sprzedaży samochodu należącego do pokrzywdzonych I. i K. J. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, jaka była rola oskarżonego B. O. w dokonaniu zniszczenia samochodu oraz tego, że to on nakłaniał K. R. i A. K. do jego spalenia, nadto skarżący nie wskazał, co miałyby wnieść przedmiotowa umowa do

sprawy. Jeżeli chodzi o konflikt pomiędzy stronami, to Sądowi Rejonowemu w trakcie orzekania okoliczność ta była znana.

Zgodzić również należy się z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną zeznań osób pokrzywdzonych przestępstwami kradzieży silników do bram, dokonanych przez K. R., tj.: M. P. (2), D. D., M. N., A. W., K. G. (3), K. G. (1), B. S., R. D., H. B., E. R., Z. N., A. N., M. B., J. J., J. P., M. P. (1), K. K. (2), B. K., G. O., D. S., T. S., M. K., A. P. (2) oraz przedstawiciela spółki (...) – K. R.. Zasadnie Sąd Rejonowy uznał je za wiarygodne w zakresie wskazanych dat dokonanych kradzieży, przedmiotu kradzieży i dat nabycia skradzionych przedmiotów. Zasadnie z kolei nie uwzględnił ich zeznań w części, w jakiej podawali oni wartość skradzionych przedmiotów, która była określana najczęściej przez pryzmat ceny, jaką oni zapłacili i nie uwzględniała spadku ceny związanej z upływem czasu od daty zakupu, bądź też ustalali tę kwotę w oparciu o cenę, jaką musieli zapłacić za montaż nowych silników. Słusznie Sąd Rejonowy oddalił wnioski o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonych przestępstwem kradzieży napędów do bram, albowiem w sposób oczywisty wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania. Wskazać należy, iż po upływie tak długiego czasu świadkowie ci nie będą w stanie podać, jaki był stan wymontowanych elementów napędów do bram, stopień ich zużycia, czy też dokładnej daty nabycia tych przedmiotów.

Taka „selektywna” ocena materiału dowodowego jest jak najbardziej dopuszczalna, jeżeli znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, nadto jest dokonana swobodnie, a nie dowolnie oraz zgodnie z zasadami wiedzy oraz doświadczenia życiowego i temu zadaniu Sąd Rejonowy sprostał.

Prawidłowo również Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów stanowiące podstawę ustaleń faktycznych, albowiem istotnie brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Należy również wskazać, iż zasadnie Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości M. O. (3), celem ustalenia wartości skradzionych, a następnie nabytych przez B. O. przedmiotów. Powołany biegły M. O. (3) określił wartość szacunkową przedmiotów nabytych przez oskarżonego po dokonaniu analizy rynku, uwzględniając datę ich nabycia jako nowych i stopnia ich zużycia.

W przypadku nieokazania do oględzin ruchomości lub sporządzonego opisu przez pokrzywdzonych, istotnym elementem dla ustalenia utraty wartości ruchomości pozostaje data jej nabycia. A zatem okres użytkowania danego środka technicznego biegły ustalił na podstawie określonej daty zakupu i daty popełnienia czynu zabronionego. Czasookres użytkowania ruchomości ma istotne przełożenie na ustalenie jej stopnia zużycia, głównie z przyczyn fizycznych (technicznych), jak i zewnętrznych (ekonomicznych). Biegły podkreślił, iż gdyby dysponował informacją, co zostało u właścicieli z zestawów oraz informacją odnośnie ilości cykli w jakich pracowały te zestawy, to nie wpłynęłoby to na wartość wyceny.

Opinie biegłego M. O. (3), zarówno podstawowa, jak i uzupełniająca pisemne i ustne, jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy są rzetelne, zupełne i oparte o aktualne wskazania wiedzy. Wbrew twierdzeniom skarżącego zastosowane przez biegłego metody i sposoby wyceny wartości przedmiotów są prawidłowe i nie budzą żadnych wątpliwości sądu odwoławczego.

W swojej opinii z dnia 31 grudnia 2016r. biegły wskazał, iż opinię tę wykonano w oparciu i przy zastosowaniu wszelkich metod wykorzystywanych przez rzeczoznawców i biegłych sądowych z zakresu szacowania ruchomości. Podkreślił, iż w niniejszej sprawie w celu określenia wartości ruchomości będących przedmiotem wyceny zastosowano metodę kosztów odtworzenia w podejściu kosztowym. Wskazał, iż podczas określania (szacowania) wartości ruchomości należy uwzględnić: stopień zużycia z przyczyn fizycznych (fizyczna utrata pierwotnych cech - widoczne zniszczenia powierzchni), stopień zużycia z przyczyn funkcjonalnych (wewnętrznych- utrata cech estetycznych oraz nowoczesności), stopień zużycia z przyczyn ekonomicznych (zewnętrznych – związany z postępem technicznym i technologicznym).

Wskazać należy w tym miejscu na wyrok Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27.10.2017r. (II Aka 386/17), określający co należy rozumieć przez niejasną i niepełną opinię biegłego. Zgodnie z treścią tego wyroku za opinię

niejasną uznaje się opinię, której sformułowania nie pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich albo gdy posługuje się ona nielogicznymi argumentami. Opinia biegłego jest więc niejasna, np. gdy wnioski końcowe są nieściśle lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu biegłego, albo gdy jest ona niezrozumiała, gdyż nie jest jasne, jakie biegły w ogóle zajmuje stanowisko, ponieważ jego poglądy są niespójne, a tezy wieloznaczne. Z kolei opinia jest niepełna, jeżeli biegły nie udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionym mu materiałem dowodowym może oraz powinien udzielić odpowiedzi, lub jeśli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności bądź nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów. Pominięcie zatem dowodów mających znaczenie dla opracowania opinii powoduje, że jest ona niepełna, tzn. nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii okoliczności.

Tutejszy Sąd nie podziela żadnych zastrzeżeń obrońcy co do rzetelności sporządzonych opinii i dlatego też zarzuty skarżącego w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

Nieuprawniony jest też podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., w zakresie przyjęcia na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, które skutkowały uchYLENIEM w części dotyczącej oskarżonego B. O. wyroku skazującego Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 30 września 2014r. sygn. akt VII K 421/12 i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji, gdy w postępowaniu ponownym, oprócz wywołania opinii biegłego sądowego na okoliczność wartości ruchomości, które miały zostać przez oskarżonego nabyte, nie zgromadzono nowego materiału dowodowego, ponad ten znajdujący się dotychczas w aktach sprawy, który pozwoliłby na rozwianie wątpliwości Sądu Odwoławczego, a także stanowiłby realizację zapatrywań prawnych tegoż Sądu zawartych w uzasadnieniu jego wyroku. Powołany przepis nie dotyczy ewentualnych subiektywnych wątpliwości powziętych przez stronę postępowania, lecz wyłącznie wątpliwości organu procesowego i to jedynie takich, których nie da się usunąć w drodze wartościowania wiarygodności poszczególnych dowodów. Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k, odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2004 r., sygn. akt V KK 170/03). Tymczasem Sąd Rejonowy w chwili wyrokowania nie miał żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego

Reasumując, w niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynów, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Sąd Rejonowy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wskazał, jakimi w tej kwestii kierował się względami, a ustalenia faktyczne oparł na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów, jednocześnie odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym, co należy uzasadnić.

Odnosząc się natomiast do orzeczonej kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, należy przyjąć, że wymierzona została przez Sąd I instancji po rozważeniu szeregu okoliczności mających wpływ na jej wymiar. Zasadnie Sąd I instancji uznał, iż czyny, których dopuścił się oskarżony B. O. cechuje duży stopień społecznej szkodliwości. Sąd I instancji wziął jednocześnie pod uwagę okoliczności łagodzące, a to: właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz fakt, iż nie był on dotychczas karany. Rozstrzygając o karze Sąd baczyl, by orzeczona kara była adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów. Należy zatem wskazać, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary było prawidłowe, słuszne i zasadne.

Korekty wymagała jedynie podstawa prawna orzeczenia o karze łącznej poprzez wskazanie przepisu art. 91 §2 kk w miejsce powołanego przez Sąd Rejonowy przepisu art. 85 kk i art. 86 §1 kk. Przepis art. 91 §2 kk ma zastosowanie bowiem w sytuacji, gdy sąd orzeka karę łączną obejmującą skazanie za ciąg przestępstw oraz za inne przestępstwo,

jak ma to miejsce w niniejszej sprawie. Z tych też względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie wskazując jako podstawę prawną orzeczenia kary łącznej właśnie art. 91 §2 kk.

Sąd I instancji zasadnie przyjął pozytywną prognozę kryminologiczną pozwalającą na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, a wyrażającą się w przekonaniu, iż oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa i będzie odtąd przestrzegał porządku prawnego. Dlatego też słusznie Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wobec B. O. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Bez wątplenia tak orzeczona kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów, a okres próby w orzeczonym wymiarze pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z uwagi na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności to właśnie kara grzywny w wymiarze 90 stawek po 60 złotych każda będzie realną dolegliwością, dopełniającą prewencyjne oddziaływanie całości orzeczenia o karze. Wyznaczony okres 2 lat tytułem próby jest wystarczający, a jednocześnie konieczny dla weryfikacji przyjętej pozytywnej prognozy.

Orzeczona wobec oskarżonego kara nie jest karą rażąco niewspółmierną, a sprawiedliwą, która winna stanowić dla oskarżonego dostateczną dolegliwość i wdrożyć go w przyszłości do przestrzegania porządku prawnego.

Zasadnie Sąd Rejonowy na zasadzie ar. 45 §1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 9.901 zł

Słusznie na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.) w zw. za art. 4 §1 kpk) orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części do kwoty 1.740 zł na rzecz pokrzywdzonych K. J. I. J. solidarnie z K. R. i A. K..

Wyżej wymienione obowiązki wzmocnią prewencyjne oddziaływanie orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Rejonowy mając na uwadze sytuację majątkową i osobistą oskarżonego obciążył go kosztami sądowymi, a nadto zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. J. i I. J. solidarnie kwotę 8.871,60 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem pełnomocnika w sprawie.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym przez obrońcę oskarżonego czy też do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zmiany wymagał jedynie punkt 5 zaskarżonego wyroku, bowiem korekty wymagała jedynie podstawa prawna orzeczenia o karze łącznej. Z tych względów Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutów stawianych w apelacji, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Mając na względzie sytuację osobistą i finansową Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego, na rzecz Skarbu Państwa koszty za postępowanie odwoławcze, to jest wydatki w kwocie 20,00 zł oraz opłatę w kwocie 1.380 zł.